

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Σὰν οἱ Πλειάδες, τοῦ Ἀτλαντα οἱ κόρες, ἀνατείλουν,
ἀρχίζει καὶ τὸ θέρισμα, καὶ τὸργωμα σὰ δύσουν.
Μέρες καὶ νύχτες κρύβονται σαράντα, καὶ ὡς γιαγύρει
ὁ χρόνος ξαναφαίνονται, σύντας πρωτοτροχίζει
τὸ σίδηρο. Ἔτσι ἡ σειρά στὶς ξωταριὲς τόρizei
γιὰ κειοὺς ποὺ καλλοურγίζουν τοὺς τροφαντοὺς τοὺς κάμπους
ἀλάργα ἀπὸ τὴ θάλασσα τὴν ἀφροκυματοῦσα.
Σπέρνε γυμνός, ἀνόργωνε γυμνός, θέριζε ἐξίσου
γυμνός ἂν θέλεις τὰργατα τῆς Δήμητρας στὴν ὥρα
νὰ ξετελέψεις τὴν καλή, καὶ ἂν θέλεις νὰ προκόψῃς
τὸ καθεὶς στὴν ὥρα του· καὶ ἂν θῆς νὰ μὴ σοῦ λείψουν
τὰ πάντα καὶ νὰ πᾶς ἄλλοῦ νὰ ξενοζητουλείς
καὶ νὰ μὴν παίρνεις τίποτα. Ἔτσι ἦρθες καὶ σὲ μένα,
μὰ τὸ παραμικρότερο στὸ ἐξῆς δὲ θὰ σοῦ δώκω.

Ἄμναλε Πέρση, δούλευε τὰ ἔργα ποῦ στοὺς ἀνθρώπους
ἐπροσδιορίσαν οἱ Θεοί, ἂν δὲν τὸ θὲς θρηγῶντας
μὲ τὴν πιερὴ συμβία σου καὶ τὰ παιδιὰ σου, τὸ ἔρμιο
τὸ μεροφάγι νὰ ζητᾷς ἀπὸ τοὺς γείτονές σου
καὶ νὰ σ' ἀμπώχουνε. Μπορεῖς μιὰ-δύο βολὲς μονάχα
νὰ καταφέρεις κατιτίς, μὰ ἐνόχληση ἂν τοὺς δώκεις
λεφτὸ μὴν περιμένεις πιά, καὶ ἄδικες καὶ χαμένες
θὰ πᾶν οἱ ρητορεῖς σου. Κι ἐγὼ σὲ συμβουλεύω
νὰ ξεπλερώσεις τὶ χρωστάς, τὴν πείνα νὰ ξεφύγεις.
Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα κατοικιά, γυναῖκα ἔχε καὶ βώδι
καματερό, καὶ λεύτερη δοῦλα ν' ἀκολουθᾷ
τὰ βώδια σου. Τὰ σύνεργα τὰ χρειώδη ἔχε στὸ σπίτι
γιὰ νὰ μὴν τὰ ζητᾷς ἄλλοῦ, καὶ γιὰ νὰ μὴ σοῦ λείψουν
ἂν στ' ἀρνηθοῦνε, καὶ ὁ καιρὸς θενὰ διαβεῖ, καὶ τὰ ἔργα
ἀκάμωτα θὰ μέινουνε. Γιὰ τὴν ταχιά τὴ μέρα
μὴν ἀναβάνεις τὴ δουλιά. Τὶ ἀναβολὲς καὶ ἀμπόδια
ὅποιος ζητᾷ, τ' ἀμπάρι του ποτὲς δὲν εἶν' γιομάτο,
καὶ ὁ ὄκνος μὲ τὴν καταστροφή ὀλημερὶς παλεύει.

Τοῦ ἁπλοῦ τοῦ Γήλιου τὸ πρὸ σύντας σωθεῖ τὸ κάμα,
κατὰ τὶς χινοπορινὲς βροχάδες, μὲ τοῦ Δία
τοῦ κραταιοῦ τὴ θέληση, τὸ ἀνθρώπινο τὸ σῶμα
πρὸ ἀλαφρωμένο γίνεται—τὶ τότες τὸ ἄστρο ὁ Σείριος,
λιγότερο ἀπ' τὶς κεφαλὲς τῶν ἀνθρώπων τὴ μέρα
δεῖχνεται, καὶ φεγγοβολᾷ περισσότερο τὴ νύχτα.—

Τὸ δέντρον ὁποῦ κόπηκε τότες ἀπ' τὸ τσεκούρι,
εἶν' ἀκατάλυτο· σκορπᾷ τὰ φύλλα του στὸ χῶμα
καὶ τῶν κλαριῶν του σταματᾷ ἡ βλάστη. Τότες σκέψου

νὰ κόψεις τὰ ρουμάνια σου. Σκάλισε τριποδάτο γουδι κι ἓνα τριβράχινο γουδόχερο, κι ἄξόνι ἐφτάποδο. Τὸ μέτρο τους τὸ πιὸ καλὸ 'νε τοῦτο. Ἀπέχει ξύσε ὀχτάποδο σφυρί, ξυλένια ρόδα τροσιπάμη γιὰ ἄμαξα παλαμῶν δέκα ξύλων κοριάτια πιότερα κυρτῶν. Στὴν κατοικιά σου φέρε, ἂν βρεῖς σὲ κάμπο ἢ σὲ βουνό, χεροῦλι πουργαρίσιο ἀλέτρου, — εἶνε τὸ πιὸ στεριὸ γιὰ τῶν βωδιῶνε τὰ ἔργα, — γιὰ νὰν τ' ἀρμόσει ψυχογιὸς τῆς Ἀθηναίας πιτήδεια ἀπ' τὸ τιμόνι μὲ καρφιά. Μαθές, ἔχε δυὸ ἀλέτρια· ἓνα ἐνωμένο στέρεα καὶ μονοκόμιο αἶλο, ὥστ' ἂν σοῦ σπάσει τόνα, εὐτὺς τ' ἄλλο στὰ ζᾶ νὰ δέσεις. Τὰ πιὸ γερά 'νε ἀπὸ φτελιᾶν τιμόνια κι ἀπὸ διάρνη, κορμὸς ἀπὸ βαλανιδιά, χεροῦλι ἀπὸ πουργάρι. Δυὸ ἐννιάχρονα κι ἄρσενικὰ βώδια ἔχε, μὲ κλεισμένη τὴ νιότη τους. Τὴ ρώμη τους ἔχουν τότες ἀκμαία κι εἶνε γιὰ τὰ ἔργα κάλλιστα. Δὲ θὰ φιλονεικοῦνε, σπῶντας στ' αὐλάκι τὸ ἄλεκτρο καὶ τὰ ἔργα παραιτῶντας. Καὶ σαραντάρης σύψωμος ἄς τ' ἀκλουθᾷ, ἀφοῦ πρώτα φάγει σ' ὀχτῶ μπουνκιῆς ψωμί σὲ τέσσερα κομένο κομάτια. Ἐκεῖνος τὴ δουλιὰ σὰ γνιάζεται ἄς χαράζει δλοῖσο αὐλάκι. Οἱ φίλοι του τὸ νοῦ του ἄς μὴν πλανεύουν, κι ὅλος ἄς εἶνε στὸ ἔργο του. Τοὺς σπόρους νὰ σκορπίσει ἄξιος δὲν εἶν' ὁ νιότερος, κι οὔτε καὶ νὰ ξεφύγει νὰν τοὺς σκορπίσει δυὸ βολές. Τὶ ὁ νιότερος στὸ βάθος τοὺς σύντροφους του πάραυτα ἀνυπομονεῖ νὰ σμίξει.

Καὶ τὴ φωνὴ τοῦ γερανοῦ προσεχτικὰ ἀφουγκράσου, ποῦ κάθε χρόνο στ' ἀψηλὰ τὰ σύγνεφα ἀνακρᾷ. Δείχνει ὀργωμάτων σημαδιά, καὶ βροχερὸ χιμῶνα μὴνᾷ, κι ὅποιον τοῦ λείπουνε καματαρά, ἢ καρδιά του σφάζεται. Ἐσὺ στὸ σπίτι σου θέρφε τὰ βώδια ποῖχουν κυρτὰ τὰ κέρατα. Εὐχολο νὰ πεῖς νὰ σοῦ δανείσουν βωϊδάλεκτρο· μὰ εἶν' εὐχολο : δουλεύουν ! νὰ σοῦ ποῖνε. Ἐκεῖνος ὁ ποῖνει νοῦ ξυπνὸν : ἀλέτροι, λέει, θὰ φτιάξω ! Ὁ ἀμναλος, δὲν ξέρει πῶς ἐκατὸ ξύλ' ἀρκοῦνε γιὰ τ' ἄλεκτρο, κι ἀπὸ τὰ πρὶν νὰ πάρει νὰν τ' ἀρμόσει. Καὶ τοῦ ὀργωμάτου σὰν ἐρθεῖ ὁ καιρὸς, μὲ τοὺς ξεργάδες τραβὰ νὰ ὀργώσεις, σπουδαχτὸς ἀπ' τὸ πουργό, τὸ χῶμα ὀγρὸ ἢ ξερό, οἱ κάμποι σου ἀπ' ὅλα νὰ γιομόσουν. Ξεχέρσωσε στὴν ἀνοιξὴ τὴ γῆς, τὸ καλοκαῖρι μὴ λάχει καὶ ξεγελαστεῖς ὄντας τὴν ξαναοργώσεις. Σὰν ξυλαφρώσει σπείρε τὴν, τὸ ἀνάθεμα νὰ διώξει καὶ νὰ τραῦνει τῶν παιδιῶν τὰ ξεφωνήματά τους. Στὴν ἄχραντη τὴ Δήμητρα δεῖξον καὶ στὸ Δία, οἱ ἱεροὶ καρποὶ νὰ κάνουνε τῆς Θέαινας νὰ οὐρμάσουν. Ὅντας θ' ἀρχίσεις τὸργωμα, τοῦ χερουλιοῦ τὴν ἄκρια κρατῶντας καὶ κεντρίζοντας τὰ ζᾶ μὲ τὸ βουκέντρο, ποῦ τὸ τιμόνι σέρνουνε· μὲ τὰ λουριά δεμένα,

ἀργάτης πίσω ἄς ἀκλουθᾷ, κι ἄς δίνει τῶν πουλιῶν
 δουλιά, τὰ σπόρια μὲ τσαπὶ σκεπάζοντας ὁλοένα.
 Τὶ εἶν' ἡ πιμέλεια κάλλιστη γιὰ τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους
 καὶ κάκιστη εἶν' ἡ ἀναμελιά. Τὰ πλούσια σου τὰ στάχια
 θὰ κινρωθοῦνε πρὸς τὴ γῆς, ὁ Ὀλύμπιος ἂν τὸ τέλος
 καλὸ δώσει στοὺς κόπους σου. Καὶ τίς ἀράχνης διῶξε
 ἀπ' τὰ σκουτέλια σου, γιατί πῶς θὰ χαρεῖς ὀρπίζω,
 ἀπ' τ' ἀγαθὰ τὸ σπίτι σου, σὰ δεῖς περιζωσμένο.
 Πασίχαρος τὴν Ἄνοιξη θάγγιζεις καὶ τοὺς ἄλλους
 δὲ θὰ φτονᾷς, μ' ἀντίστροφα, θὰ σὲ ζουλεύουν οἱ ἄλλοι.
 Μὰ μεσοχιμωνιάτιζα, τὴν καρπερὴ ἂν ὀργώσεις
 τὴ γῆς, ὅπουν' ἀλαργινὸς ὁ γῆλιος θὰ θερίσεις
 ὀλίγα στάχια καθιστός, δίχως χαρά, στὴ σκόνῃ
 γιὰ ἓνα κανίστρι, καὶ κανεῖς δὲ θενὰ σὲ φτωνήσει.
 Τὸ πνέμα τοῦ τρικυμιστῆ τοῦ Δία πάντα γυρίζει
 μὰ δύσκολο εἶνε νὰ νοιωστεῖ ἀπ' τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους.
 Ὡστόσο ἂν ἀργοπόρησες τῷργωμα, θεραπείᾳ
 εἶνε γι αὐτό. Σὰν κουκουϊδᾷ σὲ βαλανιδοκλάρια
 ὁ κουκκος καὶ τὸν ἀνθρώπο στὴν Πλάσῃ τὸν ἐφραίνει,
 κι ὁ Δίας σὰ ρίχνει τὴ βροχὴ τρεῖς μέρες, καὶ δὲν παύει
 ἂν τὸ νερὸ τὴν κρούπεζα τῶν ζῶν δὲν ξεπεράσει,
 ἐτότες τ' ἀργὸ τῷργωμα ὅσο καὶ τ' ἄλλο ἀξίζει.
 Κράτα το αὐτὸ βαθιὰ στὸ νοῦ καὶ φύλαγε τὸ γῦρο
 τῆς λευκοφόρας ἄνοιξης καὶ τοῦ βορράρι μῆνα.
 Στὸ σιδεράδικο μπροστὰ καὶ στὴ ζεστὴ τὴ λέσχη
 μὴ σταματᾷς ὄντας ψιλὸ τὸ κοῦο ἀμπόδιο στέκει
 στὸν ἀνθρώπο γιὰ τὴ δουλιά. Νὰ φεληθεῖ ὁ δραστήριος
 μπορεῖ καὶ πάλε. Ὁ βαρὺς χιμῶνας μὴ σὲ λάχει
 φτωχό, καὶ τὸ παχὺ πόδι σου σφίγγεις μὲ χέρι τότε
 ἀδύναμο· ὁ ὀκνηρὸς ὅπου πεινᾷ στὸ νοῦ του κλώθει
 ἐλπίδες πάντ' ἀνώφελες σωρὸ καὶ μαῦρες σκέψεις.
 Κι ἐκεῖος ποῦ τὸ καθημερινὸ στερεῖται, μὲς στὴ λέσχη
 κάθεται καὶ σκληρότατες τὸν βασανίζουν ἔγνοιες.
 Πρὸς τὸ μεσοκαλόκαιρο γιὰ πὲς στοὺς δουλευτὲς σου:
 τὸ καλοκαῖρι δὲ βαστᾷ, τοιμᾷστε τίς καλύβες!
 τὸ μῆνα τὸ Ληναῖωνα *) ποῦ οἱ μέρες του στὰ βώδια
 ἀνάποδες καὶ δύσεχτες εἶν' ὅλες, προφυλάζου.
 Φεῦγε τοὺς πάγους, ποῦ ὁ Βορροῖς σὰ φουσίξει, σκεπάζουν
 τὴ γῆς καὶ φέρουν ὀλεθρο. Ἀπ' τὴν ἀλογοθρόφα
 τὴ Θράκῃ ἐκεῖος σὰ χύνεται μὲς στὸν πλατὺ τὸν πόντο,
 κάνει τὰ οὐρμάνια νὰ βογγοῦν. Βαλανιδιὲς πελώριες
 στὰ κορφοβοῖνια, κι ἔλατα μὲ φόρα ξεριζώνει,
 ποῦ πέφτοντας ν' ἀντάλῃ γάνουν ὅλο τὸ οὐρμάνι.
 Ὡς καὶ τὰ πυκνομάλλια θεριὰ νοιώθουν τὸ σύγκροτο
 καὶ τὴ νοῦρὰ στὰ σκέλια τοὺς διπλόνουν, μὰ τὸ κοῦο
 τὸ δέρμα τὸ δασύτριχο, μὰ ὅχι καὶ τῶν προβάτων.

*) Δεκέβρης - Γεννάρης.

Ἡ κρύα τοῦ Βορριά πνοὴ δέρνει τὸν ἔρμο γέρο,
 Καὶ περουνιάζει τῶν βωδιῶν τὴν πέτσα καὶ τῆς αἴγας
 τὸ τρίχωμά τους διαπερνᾷ καὶ πᾶει στὸ θώρακά τους.
 μὰ τὸ κορμάκι τὸ λιγνὸ δὲ γγίζει τῆς παρθένας,
 ποῦ μὲς στὸ σπίτι κάθεται στῆς μάννας τῆς τὸ πλάϊ,
 δίχως νὰ ξέρει τῆς χουσῆς τῆς Ἀφροδίτης τὰ ἔργα·
 λούζει τ' ὠραῖο κορμάκι τῆς, αλείφει το μὲ λάδι,
 καὶ μὲς στὴν καμαρίτσα τῆς πλαγιάζει τοῦ χιμῶνα
 τὶς νύχτες· σὰ στὴν κρύα του θαλάμῃ τὸ ἀχταπόδι
 βυζαίνει τὰ ποδάρια του· ὁ γήλιος δὲν τοῦ δείχνει
 θροσφὴ γιὰ ναῦρει πονθενά. Τὶ ὁ γήλιος τριγυρνᾷ
 σὲ πολιτεῖες καὶ σὲ λαοὺς τῶν μαύρων ἀραιπιδῶν
 τότες, καὶ τοὺς πανέλληνες ἀργότερα φωτίζει.
 Κερατωμένα ἢ ἀκέρата τότες θεριά, τὰ δόντια
 τρίζουν καὶ μὲς ἀπὸ πυκνὰ χαμόδεντδρα σκαριῖζουν.
 Κι ὅσα κρουνηῶνες μυστικοὺς καὶ σπήλια κατοικοῦνε
 πετρώδικα, ἄσπυρα ζητοῦν ἐδῶ κι ἐκεῖ, παρόμοια
 μὲ τριποδοίλῃν ἄνθρωπο ποῦ ἔχει σπασμένους νόμους
 καὶ σκίφτει τὸ κεφάλι του· Ἔτσι σερνοβολοῦνται,
 τὸ ἄσπρο γιὰ νὰ ξεφύγουνε, τὸ τσουχτερὸ τὸ χιόνι.

Τότες, σοῦ δίνω συμβουλή, τὸ σῶμα νὰ σκεπάσεις
 μὲ χλαῖνα μαλακώτατη καὶ μὲ μακριὸν χιτῶνα,
 ποῦ στὸ ψιλὸ τὸ ὑφάδι του στημόνι ἄδρῳ θὰ ἐνώσεις,
 καὶ φόρα του ν' ἀσφαλιστοῦν οἱ τρίχες τοῦ πετσιοῦ σου,
 καὶ γὰ νὰ μὴν ὀρθώνουνται ἀπὸ τὸ τόσο κρύο.
 Καὶ πέδιλα στὰ πόδια σου νὰ δέσεις ἀπὸ πέτσα
 βωδιοῦ, ποῦ σφάζαν μὲ τὴ βιά, καὶ φόρα τα σὲ τρόπο
 νᾶν' ἀπὸ μέσα οἱ τρίχες τους. ὄντας θὰ μπεῖ τὸ κρύο,
 τοιμάρια ρῖξε κατσικιῶν, μὰ πρωτογεννημένων.
 στὶς πλάτες σου, καὶ μὲ λουρὶ πέτσινο δέσ'τα, νᾶσαι
 προσφυλαγμένος ἀπὸ τὴ βροχή. Στὴν κεφαλὴ σου
 βάλε καὶ καλοκάωτον σκοῦφο, νὰ προστατεύει
 τ' αὐτιά σου· τί εἶν' ἢ χαρτανή ψυχρὴ ὁ Βορριάς σὰν πέφτει,
 καὶ μὲς στὴν Πλάση, τῆς αἰγῆς τὸ ἀγέρι κατεβαίνει
 ἀπ' τὸν ἀστρώδην οὐρανό, κι ὀλόγυρα σκορπιέται.
 Τ' ὄγρὸ τὸ ἀγέρι ἀσύχαστα ποτάμια τὸ γεννᾷνε
 καὶ τὸ σηκόνουν στρόβιλοι· γιὰ τοῦτο καὶ διαλύεται
 καὶ ξαναπέφτει σὲ βροχὴ κάποτες πρὸς τὸ βράδν·
 ἐνῶ ὁ Βορριάς τὰ ὀλόπυκα τὰ νέφη διασκορπίζει.
 Προμάντεψέ το κι ἡ δουλιὰ μόλις σωθεῖ, γιὰγύρνα
 στὸ σπίτι σου, τὸ σύννεφο τὸ σκοτινὸ οὐρανόθε
 μὴ σὲ μουσκέψει καὶ βροχοῦν καὶ τὰ φορέματά σου.
 Ἀπόφυγέ το. Ὁ πῖθ σκληρὸς εἶν' τοῦ χιμῶνα μῆνας
 αὐτός· σκληρὸς καὶ στοὺς θνητοὺς, σκληρὸς καὶ στὰ κοπάδια.
 Τότες στὰ ζῶ μισή ταὶ δόσε, τί οἱ μακροινύχτες
 τὰ συγκρατοῦν· μὰ πιότερο δόσε νὰ φᾶν οἱ ἀνθρώποι.
 Ἐξήντα μέρες ὕστερα ἀπ' τὰ πιστροφία τοῦ ἡλιου·
 στὶς μέρες τὶς χιμωνικὲς δίνει σωμὸν ὁ Δίας.

Ὁ Ἀρχτοῦρος τᾶστρο, ἀφίνοντας τοῦ Ὁκεανοῦ τὸ ρέμα,
τότες πρωτοφανίζεται καὶ τὸ βραδὺ ἀνατέλλει.

Κι ἡ χελιδόνα ἢ γοερή, ἀπέχει ἢ πανδιονίδα,
καλωσορίζει τοὺς θνητοὺς, τὶ ἀνοιξή κιόλας μπήκε.

Τ' ἀμπέλι τότες κλάδεψε κι ἔτσι καλὰ θενᾶνε.

Μὰ ὁ σάλιαγκας σὰ βγεῖ ἀπ' τῇ γῆς καὶ στὰ φυτὰ σκαλώσει,
τὶς Πλειάδες ἀποφεύγοντας, ἄσε τ' ἀμπέλι ἀμέσως

καὶ τρόχα τὰ δρεπάνια σου, σκουντῶντας τοὺς ἀργαῖτες

Καὶ τὰ χουζούρια στὴ σκιά παραίτα καὶ τὴν κλίνη
πουρονό-πουρονό, τὴν ἐποχὴ τοῦ Θέου, ὄντας τὸ σῶμα

χαηλώνει ὁ γήλιος. Σπούδαζε, σήκω πρωῒ καὶ μᾶσε
δεμάτια ! φέρ'τα σπίτι σου, νᾶνε περὸς ὁ Θέρος.

Γιατὶ τὸ τρίτο τῆς δουλιᾶς τὸ πρωῒ τὸ κατορθώνει·

κάνει τὸ δρόμο σύντομο καὶ ζωοφρείνει τὸ ἔργο·

καὶ τὸ πρωῒ μόλις φανεῖ, βάζει πλῆθος ἀνθρώπων
σὲ κίνηση, καὶ στὸ ζυγὸ πλῆθος βωδιῶνε ζευεῖ.

Ὅντας τὸ γαῖδουράγκαθον ἀνθεῖ καὶ τὸ τριτζίκι

τὸ λαλοῦ, ἀρχίζει στὸ δεντροῖ τὸ ἁρμονικὸ τραγοῦδι
κουνῶντας τὰ φτεράκια του μέσα στὸ καλοκαῖρι,

τότε οἱ κατσίκες εἶν' παχιές καὶ τὸ κρασί 'νε φένο·

εἶν' οἱ γυναῖκες λάγνικες κι οἱ ἄντρες τσακισμένοι

ἀπὸ ἀνημπορία· τὶ τοὺς λυεῖ γόνατα καὶ κεφάλι

ὁ Σείριος, καὶ τὸ σῶμα τους ἢ ζέστα τοὺς χαηλώνει.

Τότε μαθὲς εἶν' ὁ καιρὸς γιὰ βοιάχους ἰσκιωμένους,

γιὰ τὸ κρασί τὸ βιβλινό, γιὰ τὸ τυρί, τὸ γάλα

ἀπὸ αἶγες ποῦνε ἀβύζαχτες, γιὰ κρέας ἀπὸ δαμάλα

ὁποῦ δὲ γέννησε, καὶ κρέας ἀπὸ μικρὰ κατσίκια.

Καὶ κάτου ἀπὸ ἴσκιο καθιστὸς πιεῖ τὸ κρασί τὸ μαῦρο

καὶ χόρτασε καλὸ φαί, μὲ πρόσωπο στραμένο

πρὸς τὸν τερπνὸν τὸ Ζέφυρο, στὴν ἄκρια ἀπὸ βουσοῦλα

ποῦ γάργαρα καὶ δροσερὰ κιτᾶνε τὰ νερά της·

καὶ τὸ κρασί σου νέρωσε μὲ τριδίπλο κρονιέρι.

Κι ὄντας ὁ Ὁρίωνας φανεῖ, πρόσταξε τοὺς ἀργαῖτες

σ' ἀνοιχτὸ μέρος, σὲ στρωτὸν ἄλῳνι, ν' ἄλῳνίσουν

τ' ἄγια ἀγαθὰ τῆς Δήμητρας. Στερνά, μέτρα τ' ἀμέσως

καὶ μὲς στὰ φαροδοσκοντέλα ρίξ' τα καὶ σφάλιξέ τα.

Ἀπέχει, ὄντας τὸ στάρι μπεῖ κι ἀσφαλιστεῖ στ' ἀμπάρια,

ἄστεγον δοῦλο διᾶλεξε καὶ δοῦλα δίχως τέχνα,

— τί ἂν ἔχει τέχνα ἀνάποδη θενᾶνε καὶ γκρινιάρια. —

καὶ θρέψε κι ἀγοιοδόνταρο σκυλὶ καὶ τάγισέ το

καλὰ, μὴ λάχει κλέφταρος ποῦ ἔχει τὴ νύχτα μέρα

καὶ σοῦ ληστέψει ὅλο τὸ βιός. Κάνε προμήθια ἀζόμια

ἀπὸ χορτάρι κι ἄχυρο — ταῖ τῶν μουλαριῶν σου

καὶ τῶν βωδιῶν σου χρονική. Στερνά τὰ γόνατά τους

οἱ δοῦλοι ἄς ξεκουράσουνε κι ἄς ξεζευτοῦν τὰ βώδια.

Σὰ γγίζουν τὰ μεσοῦρανα ὁ Ὁρίωνας κι ὁ Σείριος,

κι ἡ Αὐγούλα ἢ ροδοδάχτυλη κοιτάζει τὸν Ἀρχτοῦρο.

Ὁ Πέρση, τὰ σταφύλια σου πιάσε καὶ τρύγησέ τα

καὶ σὲ προσήλιο ξάπλωσ' τα ὥς δέκα μερονύχτια,
 κι ὥς πέντε μέρες ἄφησ' τα στὸν ἴσκιό, καὶ τὴν ἔχτη
 βάλε τα μὲς στὰ κιούπια σου τὰ δῶρα τοῦ Διονύσου.
 Μὰ ὄντας ἡ ὁρμὴ τοῦ Ὠρίωνα, οἱ Ὑάδες κι οἱ Πλειάδες
 χαθοῦν, στοχάσου ποῦ ὁ καιρὸς ξανάρθε τοῦ θορυωμάτου,
 κι ὅλος ὁ χρόνος θὰ δοθεῖ πάλι στῆς γῆς τὰ ἔργα.

Ἄν πόθος γιὰ ἐπικίνδυνο ταξίδι σὲ κυριέψει,
 τρέμε τὶς Πλειάδες, τὴν ὁργὴ ποῦ φεύγοντας τοῦ Ὠρίωνα,
 πέφτουν στὴ μαύρη θάλασσα. Τότες τὸ δίχως ἄλλο,
 τῶν ἄμετρων τῶν ἀνέμων ξεσποῦνε τὰ φυσούνια.

Σύμμασε τὰ καῖκια σου ἀπ' τὸργισμένο κύμα,
 καὶ πιάσε τὴ δουλιὰ τῆς γῆς καθὼς σοῦ τορμηνεύω.
 Τράβα τὸ πλοῖο στὴ στεριά καὶ στέριωσ' το μὲ πέτρες
 ἀπὸ παντοῦ, στὴ δύναμη ν' ἀντέχει τῶν ἀνέμων,
 κι ἄς εἴν' ἄδειο τὸ ἀμπάρι του βροχὲς μὴν τὸ σαπίσουν.

Κι ὅλα τὰ ξάρτια σύμμασε καὶ δίπλωσε ἐγνιασμένα
 τοῦ καραβιοῦ σου ἄρμενα τοῦ ποντογυρισμένοι,
 καὶ τὸ τιμόνι κράμασε ἀπὸ τὸ ντζάκι ἀπάνω,
 ὥς ποῦ ὁ καιρὸς τῶν ταξιδιῶν καὶ πάλι νὰ γιγύρει.

Τότες τὸ πλοῖο τὸ γοργὸ ρῖξε στὸ μαῦρο κύμα
 καὶ κάνε δέξιο φόρτωμα γιὰ νὰ σοῦ φέρει κέρδος.
 Ἔτσι ὁ πατέρας μου ἄμναλε, ποῦ εἴτανε καὶ δικός σου
 μὲ τὰ καῖκια ἀρμένιζε κέρδη καλὰ ζητώντας.

Κι ἐδῶ ῥθε τὸν παλιὸν καιρὸ τὸ πέλαγος περῶντας
 μὲ μαῦρο ἀπ' τὴν αἰολικὴ πλεούμενο τὴν Κύμη.
 Πίσω του βιὸς δὲν ἄφινε, μὰ φτώχεια ποῦ μᾶς δίνει
 ὁ Δίας γιὰ παιδείη, καὶ πλάϊ στὸν Ἑλικῶνα, στὸ ἄθλιο
 χωριό, τὴν Ἀσκρα κόνεψε, ποῦν' τὸ χιμῶνα ἀπαίσιό,
 τὸ καλοκαίρι πληχτικό, καὶ πρόσχαρο ποτές του.

Ἔσθ' θυμήσου τὸν καιρό, ὦ Πέρση, νὰ διαλέξεις
 ποῦ βολικός γιὰ καθεὶς εἶνε καὶ γιὰ ταξίδι.

Μικρὴ βαρκοῦλα παίνευε, μὰ φόρτωνε μεγάλῃ·
 τί ὅσο φορτώνεις πὺδ πολὺ, τόσο καὶ πὺδ κερδίζεις,
 τίς δυνατές τους οἱ ἄνεμοι πνοές τους ἂν κρατᾶνε.
 Κι ἂν θῆς τὸν ἄσχεπτό σου νοῦ στὸ ἐμπόριο νὰν τὸν στρέψεις
 γιὰ νὰ ξεφύγεις τὴ σκληρὴ τὴν πείνα καὶ τὰ χρῆη,
 τοῦ πολυτάραχου γιγλιῦ τὴ χρῆση θὰ σοῦ μάθω,
 ἂν καὶ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ τῶν ταξιδιῶνε γνώστης,
 τί δὲν ἀρμένισα μακριὰ μὲ πλοῖο, παρὰ στὴν Εὐβοίᾳ
 ἀπ' τὴν Αὐλίδᾳ, ποῦ ἄλλοτε ἀπ' τὴν ὁργὴ τοῦ Ἀνέμου
 ἀμποδισμένοι οἱ Ἀχαιοί, σὺναξαν τὸ στρατό τους,
 στὸν ὀριόγυναικότοπο τὴν Τροίᾳ γιὰ νὰν τὸν πᾶνε
 ἀπ' τὴν Ἑλλάδα τὴν ἱερή. Κι ἐκεῖθες στὴ Χαλκίδα,
 γιὰ τοὺς ἀγῶνες πέρασα τοῦ ἀντρείου Ἀμφιδάμα,
 ποῦ οἱ γιοί του οἱ μεγαλόκαρδοι λογιῆς-λογῆς τοὺς κίαναν.
 Καυχέμαι ἐκεῖ τοῦ τραγουδιοῦ πῶς πῆρα τὸ βραβεῖο,—
 τρίποδα ποῦ ἀφιέρωσα στὶς Μοῦσες τοῦ Ἑλικῶνα,
 αὐτοῦ ποῦ μοῦ προτόμπνεψαν τὸ λάλο τὸ τραγοῦδι.

Ἔτσι τὰ πολυκάρφωτα δοκίμασα καράβια.

Μὰ θὰ σοῦ πῶ τῇ θέλησῃ τοῦ Δία τοῦ ἀσπιδοφόρου,
μὰ ποῦ τὸν ὕμνο τὸν ἱερὸ μοῦ δίδαξαν οἱ Μοῦσες.

Πενήντα μέρες ὕστερα ἀπ' τὰ πιστρόφια τοῦ Ἥλιου,
καὶ μόλις τὸ δουλευτικὸ τελέφει καλοκαίρι,
εἶν' ὁ καιρὸς τῶν ταξιδιῶν. Πλεούμενο κανένα
τότες δὲ σπᾶ, κι ἡ θάλασσα δὲν πνίγει τοὺς περάτες,
— ἔξδν κι ὁ κοσμοτρανταχτὴς Θεὸς ὁ Ποσειδῶνας,
ἢ ὁ Ρήγας τῶν Ἀθάνατων ὁ Δίας ἂν τὸ θελήσουν,
γιατὶ ἀπὸ κείνους κρέμονται στὸν κόσμο αὐτὸ τὰ πάντα,—
κι οἱ αὔρες εἶν' ἀλαφρόπνοες, κι εἶνε στρωτὸ τὸ κῆμα
καὶ δίχως φόβο. Φόρτωσε καλὰ τότες τὸ πλοῖο
τὸ γλίσγωρο κι ἀμόλα το τ' ἀγέρια νὰν τὸ σπρώξουν.
Μὰ κάνε σπίτι σου γοργὰ καὶ πάλε νὰ γιαγύρεις.
Μὴν καρτερᾷς τὸ νέο κρασί, τὰ χινοπωροβορόχια,
τὸ σίμωμα τῆς χιμωνιάς καὶ τὴν ὀργὴ τοῦ Νότου,
ὁποῦρχεται μὲ τάμετρα τὰ χινοπωροβορόχια
τοῦ Δία, καὶ δέρνει τὸ γιαλὸ κι ἀπέραστον τὸν κάνει.

Ἀκόμα μὲ τὴν ἀνοιξὴ καλὰ ἔνε τὰ ταξίδια.

Ὄντας στὸ ψῆλος τῆς συκιᾷς φανοῦν τὰ πρῶτα φύλλα,
ποῦν' ὁρατὰ στὰ βλέματα ὅσο ἔχνη πατημάτων
τῆς καλλιακούδας, ὁ γιαλὸς καλὸς εἶνε καὶ τότες.

Μὰ ὅσο γιὰ μέ, τῆς ἀνοιξῆς ταξίδι δὲν τὸ ἐγκρίνω,
οὔτε εἶνε καὶ τῆς γνώμης μου, τὶ ἀχάριστο ἔνε πάντα.
Τόνε ξεφεύγεις δύσκολα τὸν κίντυνο· μὰ ὁ κόσμος
ἀστόχαστα τίς πράξεις του ρυθμίζει, καὶ τὸ χοῆμα
εἶν' ἢ ψυχὴ ποῦ κυβερνᾷ τοὺς ἔρμους τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶνε φοιχτὸς ὁ θάνατος στὰ κύματα, κι ὁρμήνια
σοῦ δίνω ἐγώ, τὰ λόγια μου καλὰ νὰν τὰ ζυγιάσεις.
Ποτὲς τὸ βίός σου ἀλάκαιρο μὴ ρίξεις στὰ καράβια
ἄσε τὸ περισσότερο καὶ πάρε τὸ πὺλ λίγο·
τὶ ὅσο φοιχτὸ ἔνε στὸ γιαλὸ νὰ βρεῖς τὸ θάνατό σου,
τόσο νὰ σπάσει κι ὁ ἄξοντας μιᾷ παραφορτωμένης
ἄμαζας, καὶ τὸ φόρτωμα νὰ πάει κατὰ διαβόλου.

Φέρσον μὲ νοῦ καὶ διάλεξε πάντα τὴν εὐκαιρία.
Τριάντα χρονῶν σὰν εἶσαι πιά ἢ λίγο παραπάνου,
παντρέψου καὶ τὸ ταῖρι σου στὸ σπιτικό σου ὁδήγη.

Ἡ βολικότερη ἐλικιά τῆς παντρειάς αὐτὴ ἔνε.
Ἡ κόρη ἄς ἀρραβωνιαστεῖ δεκατεσσαρῶν χρόνων
καὶ δεκαπέντε ἄς παντρευτεῖ. Παρθενοποῦλα πάρε,
γιὰ νὰν τῆς μάθεις τὴν ἀγνὴ ζωὴ. Γειτονοποῦλα
προτίμα, μὰ νὰ φυλαχτεῖς ἀπὸ τὴν ἀρογολάβα.
Τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ στὸν ἄντρα εἶν' ἢ γυναικα
δίχως ψεγάδι, κι ὀλεθρὸς γυναικα ποῦ τὰ γλέντια
γυρεῖ, καὶ τὸν ἄντρα τῆς δίχως δαυλὶ τὸν καίει,
κι ὅσο γερό, σὲ γλίσγωρα γεράματα τὸν σέρνει.

Πρόσεχε, καὶ τὴν ὀργητα τρέμε τῶν ἀθανάτων.
Φίλο σου μὲ τ' ἀδέρφι σου μὴν κάνεις ἴσα κι ὅμοια,

μ' ἂν σοῦ συμβεῖ, μὴν ἄδικεῖς πρῶτος τὸν ἀδελφό σου.
Μὴν ἀραδιάζεις ψέματα μόνο γιὰ τὴν κουβέντα.
Ἄν σὲ πληγώσει φίλος σου μὲ λόγο του ἢ μὲ πράξι,
πάρ 'τον ξεδίκηση διπλή· μ' ἂν μεταγνώσει κι ἔρθει
νὰ σοῦ μιλήσει, δέξου τον. Τὶ λυπηρό 'νε πάντα
ἀπὸ ἑναν φίλο σ' ἄλλονε κανένας νὰ πηγαίνει.

Ἡ ὄψη σου τὴ γνώμη σου νὰ κοῦβει. Μὴν καλέσεις
πάρὰ πολλοὺς στὸ δείπνο σου· μὰ οὔτε καὶ μοναχός σου
μὴν κάνεις δείπνο. Ὁ σύντροφος μὴν εἶσαι τῶν κακῶνε
ἢ ὁ ραδιοῦργος τῶν καλῶν. Τὴν ψυχοβλάφτρα φτώχεια
μὴν πιριπαῖξεις κανενός, τί 'νε ἀπὸ Θεοὺς δοσμένη.
Εἶν' στοὺς ἀνθρώπους θησανρός ἢ τσιγκουνιὰ τῶν λόγων
ἀσύγκριτος, κι ἡ χάριη τους εἶνε στὸ μέτρο πάντα.

Ἄν πεῖς γιὰ κάποιονε κακό, θ' ἀκούσεις πιδ μεγάλο.
Σὲ γλέντι ρεφενέδικο μὴν πᾶς μὲ ξυνὰ μοῦτρα,
τί 'νε τρανὴ ἢ φκαρίστησι καὶ τὰ ἔξοδα 'νε λίγα.
Πρωὶ μὲ χέρι' ἀκάθαρτα μάνρου κρασιοῦ μὴν κάνεις
σπονδὲς στὸ Δία καὶ στοὺς Θεοὺς τοὺς ἄλλους. Τὴ δέησή σου
δὲ θὰ δεχτοῦν καὶ προσοχὴ διόλου δὲ θὰ σοῦ δώκουν.

Ὁρθὸς στὸν ἥλιο ἐνάντια μὴν κατουρᾷς, καὶ μήτε
ὀλόγυμνος καταμεσίς ἢ κι ὅζω ἀπὸ τὴ στρατά
σὰ βασιλέφει· τί οἱ νυχτιεὲς εἶνε τῶν ἀθανάτων.

Νερό καθαρίο ποταμιοῦ ἄστερφτου μὲ τὰ πόδια
νὰ μὴν περάσεις, προσευκὴ προτοῦ νὰν τοῦ προσφέρεις,
θωρῶντας τ' ὄριο ρέμα του καὶ νίβοντας τὰ χέρια
στὰ λαγαρὰ κουονέρια τὸν. Τὶ ὅποιος διαβεῖ ποτάμι
μὲ χέρι' ἀκάθαρτα, οἱ Θεοὶ φοιχτὰ τὸν ἀποπαίρνουν
καὶ τοῦ τοιμάζουν συμφορὰ γιὰ τίς μελλούσες μέρες.

Τὴν ἐποχὴ ποῦ τῶν Θεῶν εἶνε τὸ ἱερὸ συμπόσιο,
τὰ νύχια σου μὲ τὸ σουγιᾶ ποτές σου νὰ μὴν κόβεις·
οὔτε τὸ κρασοκάνατο ἀπάνω ἀπ' τὸν κρατῆρα
μὴ βάνεις· γιὰτὶ ὀλέθριο θάταν αὐτὸ σημάδι.
Μὴν παραιτᾷς ἀτέλιωτο τὸ ἀρχινισμένον σῆτι,
νὰ μὴν κουρνιάσει μέσα του κράχτισσα καλλιακούδα.

Ἀπὸ ἀνεγκαίνιαστα μὴ φᾶς καὶ μὴ νιφτεῖς σκουτέλια,
μὴ λάχει τὴ βλαστήμια αὐτὴ κι ἄσκημα τὴν πλερώσεις.
Παιδιάκι δωδεκάχρονο μὴ βάζεις νὰ καθίσει
σὲ τάφο, — αὐτὸ 'νε χάριστο, — κι ἄντο' ἄρρωστο θὰ φτιαῖξαι·
γιὰ δωδεκάμηνο παιδί τόμοιο σὲ συμβουλεύω.

Ἄντρας σὲ γυναικόλουτρο τὸ σῶμα του ἄς μὴ λούσει,
τί ἡ τιμωρία τὴν πράξι του τὴν τέτοια θ' ἀκλουθήσει.

Ἄν σὲ θυσία παρεβρεθεῖς, τ' ἄχραντα τὰ μυστήρια
μὴν περιπαῖξεις, οἱ Θεοὶ μὴν ὀργιστοῦν μαζί σου.

Σὲ ρεῖθρα ποταμιῶν ποῦ πᾶν στὴ θάλασσα, ἢ σὲ βρῦδες
μὴν κατουρήσεις, ἢ ἄλλη σου χρειά μὴν ἐκανοποιήσεις,
γιὰτὶ κι αὐτὸ καλύτερο δὲ θάταν ἀπὸ τῷλλο.

Ἀπόφυγε φήμη κακὴ νὰ βγάλεις στοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ φήμη εἶν' ἐπικίντυνη. Εὐκόλα τὴν κερδίζεις,

μὲ κόπο τὴ φορτῶνεσαι μὰ δύσκολο σ' ἀφίνει.

Ἡ φήμη, ποῦ ἀναρίθμητοι λαοὶ τὴ διασκορπίζουν,
δὲ χάνεται, γιὰτὶ κι αὐτὴ κάποια Θεὰ θενάνε.

Τοῦ Δία τίς μέρες κοίταξε κι ὕστερα δίδασκέ τες
στοὺς δουλεντές σου ταχτικά. Ἡ τριάντα 'νε τοῦ μῆνα
ἢ πιὸ καλὴ γιὰ πλερωμὴ καὶ ξέτασμα τῶν ἔργων,
οἱ λαοὶ σὰν παρακάθονται στίς λαϊκὲς τίς δίκας.

Ἰδοὺ κι οἱ μέρες τοῦ σοφοῦ τοῦ Δία μὲ τὴν ἀράδα :

Ἡ πρώτη, ἢ τέταρτη, ἢ ἑφτατη, μέρ' ἄγια ποῦ ἡ Λητώ μας
γέννησε τὸν Ἀπόλλωνα τὸ χουσαρματολάτη.

Οἱ μέρες ὄγδοη κι ἑννατη τοῦ μῆνα ποῦ ὅλο ἀξάινει,
κατάλληλες εἶν' οἱ θνητοὶ τὰ ἔργα νὰ βολέφουν.

Ἡ ἑντέκατη, ἢ δωδέκατη, ἀσύγκριτες κι οἱ δύο·

γιὰ κούρεμα ἢ μιὰ τῶν ἀρνιῶν κι ἡ ἄλλη γιὰ τῶν σταχιῶν
τῶν χαρωπῶν τὸ θέρισμα. Μὰ ἡ δευτέρη ἀπ' τὴν πρώτη
ἀνώτερη 'νε, ὅπου μαθὲς ἡ ἀγεροκρεμασμένη
ἀράχνα κλώθει τὴν κλωστή μέσα στὸ καλοκαίρι,
ἐνφ' ὃ σοφὸς ὁ μέρμηγκας πλήθιες προμήθιες κάνει.

Τότε ἂς γνιαστεῖ στὸν ἀργαλιὸ νὰ κάτσει κι ἡ γυναῖκα.

Στὴ δεκατρίτη τοῦ ἔμπατοῦ τοῦ μῆνα νὰ μὴ λάχει
καὶ σπείρεις· ταιριαστότερη γιὰ τὰ φυτὰ 'νε ἐκεῖνη.

Ἡ δέκατη ἔχτη ἐνάντια 'νε γιὰ τὰ φυτὰ, ὅμως εἶνε
κατάλληλη γι' ἀρσενικῶν γέννες. Γιὰ θηλυκὰ ὅμως
κακὴ καὶ γιὰ τὴ γέννα τους καὶ γιὰ τὴν παντρεία τους.

Οὔτε ἡ πρώτη—ἔχτη εὐνοϊκὴ γιὰ θηλυκῶν γέννα·
ὅμως τραγιά καὶ πρόβατα νὰ μουνουχίσεις· γνιάξου
γιὰ τὰ κοπάδια σου μαντρὶ νὰ φτιάξεις. Εἶν' ἀκόμα
κατάλληλη γι' ἀρσενικῶν γέννες, κι ὅσοι γεννιοῦνται
τότες, τὰ ψέματ' ἀγαποῦν, τὰ πλανερὰ λογάκια,
τὰ ζαχαρώματα καὶ τὸ κρομφὸ κουβεντολοῖ.

Τὴν ὄγδοη μουνούχισε γουρούνια καὶ δαμάλια,
τὴ μέρα τὴ δωδέκατη τὰ καρτερὰ μουλάρια.

Τὴν εἰκοστὴ ὡς τὴν εἰκοστὴ ἑννατη, γιὸ νὰ κάνεις
φρόνιμο καὶ πολῦξερο, στίς πιὸ μακριὰς ἡμέρες.

Ἡ δέκατη γι' ἀρσενικά, γιὰ θηλυκὰ ἢ δεκάτη —
τέταρτη. Τότες χαΐδευε καὶ πράννε τίς ἀρνάδες,
τὰ βώδια μὲ τὰ κέρατα καὶ τὰ κυρτὰ τὰ πόδια,
τὸ ἀγριοδόνταρο σκυλὶ καὶ τὰ μουλάρια τᾶξια.

Καὶ προφιλᾶξου ἀπ' τοὺς κακοὺς τοὺς πόνους τὴν τετάρτη
τὴ μέρα τοῦ σωζάμενου καὶ τοῦ ἔμπατοῦ τοῦ μῆνα,
τὴ ἡμέρα τούτῃ 'νε ἱερή. Τὴν τέταρτη τὴ μέρα,
γυναῖκα ὁδήγα σπίτι σου, τοὺς οἰωνοὺς θωρῶντας·
τὴ τὰ σημάδια τῶν πουλιῶν ἀλάθειτά 'νε πάντα.

Ἀπόφυγε τίς πέντατες ποῦνε φριχτὲς ἡμέρες.

Τὶ ὡς λένε τότες οἱ Ἑρινύες τὴ γῆς περιδιαβάξουν,
τὸν ὄρκο νὰ ἐγδικήσουνε, ὅπου ἡ Φιλονεικία
ἐγέννησε, τοὺς ψεύτορκους νὰ τιμωρεῖ ὅπως πρέπει.

Στίς δεκαφτά, τῆς Δήμητρας ἐξέτασε τὰ δῶρα,

καὶ ξάπλωσ' τα σὸν ἄνεμο, σὸ καλόστρωτο ἁλῶνι.
 Κόψε καὶ ξύλα μπόλικα, ποῦ φτιάχνουνε τὰ σπίτια
 καὶ τὰ καράβια τοῦ γιαιοῦ. Τὴν τέταρτην, ἀρχίνα
 ν' ἀρμόξεις τὰ καίκια σου. Τὸ δεῖλι τῆς δεκάτης—
 ἔννατης, εἶν' καλύτερο ἀπ' τὴν τετάρτη. Ἡ ἐννάτη
 ἡ μέρα 'νε ἡ πιὸ ἀβλαβὴ γιὰ τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους.
 Καλὴ καὶ γιὰ τὸ φύτεμα, καλὴ καὶ γιὰ τὴ γέννα
 ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν. Ὅσὸς λίγοι ξέρουν,
 ἡ εἰκοσεφτά, ἡ καλύτερη πῶς εἶνε ἀπὸ τὶς μέρες
 γιὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ βαρελιοῦ, καὶ γιὰ τῶν μουλαριῶν
 τὸ ζέψιμο καὶ τῶν βωδιῶν καὶ τῶν γοργῶν ἀλόγων,
 καὶ γιὰ τὸ πρωταρμένισμα, σὸ μελανὸ τὸ κῦμα,
 τῆς βάρκας τῆς πολύκουπης. Ὅμως λίγοι τὸ ξέρουν.
 "Ανοίξε τὸ βαρέλι σου τὴν τέταρτη. Ἡ πιὸ ἅγια
 εἶν' ἡ δεκάτη—τέταρτη. Τῆς εἰκοστῆς—τετάρτης,
 καλὸ τὸ λένε τὸ πρωτὶ, κακὸ τὸ ἀπόγιωμά της.

Αὐτὲς εἶν' οἱ πιὸ χρήσιμες ἡμέρες στοὺς ἀνθρώπους.
 Οἱ ἄλλες εἶν' ἀνόριστες, ἀμάντευτες καὶ στεῖρες.
 Πολλοὶ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλληνε παινοῦν μὰ δὲν τὶς ξέρουν.
 "Ἄλλοτε ἡ μέρα 'νε μητριὰ κι ἄλλοτε εἶνε μητέρα.
 Μακαρισμένοι ὅσοι μποροῦν, ξέροντας ὅλα ἐτοῦτα,
 καθάριοι στοὺς Θεοὺς μπροστά, νὰ βλέπουν τῶν πουλιῶν
 τοὺς οἰωνούς, καὶ τὶς κακὰς τὶς προῖξες νὰ ξεφεύγουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ